

3 Ioan - Comentarii W. McDonald

Ca în a doua sa epistolă, Ioan se prezintă cu termenul bătrânul, adresând scrisoarea preaiubitului Gaius, pe care îl iubește în adevăr. Deși nu știm dacă acesta este același Gaius menționat la Romani 16:23 sau cel de la Fapte 20:4, este surprinzător cât de multe aflăm despre el în doar câteva versete. Mai întâi, aflăm că era un credincios preaiubit, un om a cărui întreagă viață era vorbită de bine între ceilalți creștini.

Dar se pare că nu o ducea prea bine cu sănătatea trupească, întrucât Ioan îi urează să fie la fel de sănătos cum este vigoarea lui pe plan duhovnicesc. Când Ioan spune: Mă rog ca în toate să-ți meargă bine este îndoielnic că se gândește la bogăție sau prosperitate materială. Mai degrabă, el se refera la bunăstarea sa fizică, cum sugerează expresia următoare: și să fii sănătos.

Am dori noi ca starea noastră fizică să corespundă cu cea spirituală? Ce trist e că avem, de multe ori, mai multă grijă de trupul nostru, decât de sufletul nostru! De aceea, F. B. Mayer face următoarea remarcă:

„Nu ar fi de dorit a se exprima urarea din versetul 2 către toți prietenii noștri, deoarece dacă trupurile lor ar trebui să corespundă cu starea sufletelor lor, atunci dintr-odată s-ar îmbolnăvi.”

Versetul 2 contrazice categoric învățătura propagată de așa-numiții „faith-healers” (vindecători prin credință), care susțin că orice boală este o consecință a păcatului din viața cuiva și că dacă cineva nu este vindecat, asta se datorează faptului că nu are credință. Avem aici exemplul clar al lui Gaius, în care principiul enunțat de acești „vindecători” nu se aplică, întrucât condiția iui spirituală era bună, dar starea sănătății sale fizice nu era prea bună. Asta demonstrează că nu se pot trage concluzii asupra stării duhovnicești a cuiva pornind de la starea sa trupească.

Apostolul a avut o mare bucurie... când anumiți frați au venit și au mărturisit cu privire la adevărul care era în Gaius și că el umblă în adevăr. Este bine să avem adevărul în noi, dar și mai bine este să manifestăm adevărul în viața noastră. Nu trebuie doar să susținem adevărul, ci trebuie să lăsăm ca și adevărul să ne susțină. Oamenii preferă să vadă o predică, mai decât s-o asculte. Nimic nu contează mai mult pentru Dumnezeu într-o epocă a faptelor decât o viață sfântă.

Atât de important a fost acest lucru pentru Ioan încât el a putut afirma: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.” Poate că cei mai mulți dintre noi credem că a câștiga suflete este cea mai mare bucurie din viața creștinului și, într-adevăr, este minunat să vedem bărbați și femei strămutați din împărăția întinericului în împărăția Fiului iubirii Sale. Dar cine poate cântări durerea de a-i vedea pe cei ce au mărturisit odată că sunt mântuiți, revenind acum la fostul lor fel de trai? Este ca scroafa ce s-a tăvălit din nou în noroi și ca câinele ce a revenit la ceea ce a vomitat. Pe de altă parte, ce mare bucurie este să vedem copiii noștri în credință înaintând în Domnul, din har în har. Din nou, aceasta subliniază importanța continuării lucrului cu cei ce au făcut primul pas, răspunzând la apelurile din cadrul evanghelizărilor noastre.

Gaius și-a găsit o plăcere deosebită în a-și deschide larg ușa locuinței sale celor care ieșiseră să vestească evanghelia. El a manifestat această ospitalitate deosebită nu doar celor pe care-i cunoștea, ci și străinilor (textul critic conține varianta: „în mod special - touto în greacă; textual: „acesta”, străinilor). Ioan spune că Gaius a fost credincios în această slujbă. Deducem din Noul Testament că ospitalitatea este deosebit de importantă înaintea lui Dumnezeu. Când oferim ospitalitate copiilor Domnului este ca și când L-am găzdui pe însuși Domnul Isus Cristos (Matei 25:40). Pe de altă parte, eșecul de a-i găzdui pe slujitorii Săi este privit ca echivalând cu eșecul de a-L găzdui chiar pe El (Matei 25:45). Prin ospitalitatea oferită străinilor, „unii... au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13:2). Mulți pot mărturisi că prin practicarea ospitalității, niște mese simple au fost transformate în sacrameente (Luca 24:29-35), copiii au fost convertiți și familii întregi s-au apropiat mai mult de Domnul.

Se primesc răsplăți pentru aceste fapte. Bunătatea lui Gaius a fost cunoscută întregii biserici. Dar, și mai mult, numele său este înscris pe veci în Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu, ca unul care și-a deschis casa și inima. Și, chiar mai mult decât atât, Gaius va fi răsplătit la Scaunul de Judecată al lui Cristos pentru că „cine primește un profet în numele unui profet va primi răsplata unui profet” (Matei 10:41). El se va împărtăși din răsplata tuturor acelor predicatori pe care i-a găzduit. Este un lucru pe care nu trebuie să-l scăpăm din vedere în legătură cu cei ce nu știu sau nu pot să predice: Tu poți primi răsplata unui predicator, arătându-ți ospitalitatea față de predicatori, în Numele Domnului. Dumnezeu va răsplăti toate faptele bune! Bunătatea Lui va încununa bunătatea oamenilor.

În acest punct, Ioan îi amintește lui Gaius că bine va face să îngrijească de călătoria lor într-un chip vrednic de Dumnezeu. A se îngriji de călătoria lor înseamnă nu doar a-și lua rămas bun de la ei cu dragoste, ci a le asigura cele trebuincioase pentru drum. Desigur, asta ne pune în față un standard foarte ridicat de urmat, în timp ce și noi împărțim bunurile noastre materiale cu cei ce predică și predau Cuvântul lui Dumnezeu.

Se invocă un motiv special pentru care Gaius trebuie să le vină în ajutor acestor evangheliști itineranți: Pentru că ei au plecat în Numele Lui, fără să primească nimic de la cei dintre Neamuri. Oamenii aceștia au depins exclusiv de Domnul, așteptând ca El să le pună la dispoziție cele necesare, refuzând să accepte sprijin din partea celor neconvertiți. Căci dacă ar fi procedat așa, ar fi lăsat să se înțeleagă că Stăpânul lor ar fi prea sărac să se îngrijească de nevoile lor. De asemenea, le-ar fi dat celor nemântuiți un fals temei să se bazeze pe propria lor presupusă neprihănire. Ce mustrare aduce acest verset metodelor de „strângere de fonduri” practicate în creștinătatea din zilele noastre! În același timp, ar trebui să ne amintească despre obligația pe care o avem față de acei slujitori ai Domnului care ies în lume prin credința în Dumnezeu cel viu și care nu aduc nevoile lor la cunoștința nimănui, decât a Domnului.

Noi, deci, suntem datori să primim bine pe unii ca aceștia, ca să fim împreună lucrători cu adevărul. A-i primi (textul critic spune: „susțin” (hupo-lambanein), mai degrabă decât „primesc” (apolambanein) din versiunea TR și din textul majoritar) înseamnă a face tot posibilul pentru a-i ajuta, căci atunci când procedăm așa, ajutăm adevărul să propășească.

Se pare că Ioan îi scrisese bisericii pe această temă, dar scrisoarea a fost interceptată de un om, pe nume Diotref, care avea o părere exagerat de înaltă despre importanța sa. Era, practic, un dictator în adunare. Păcatul lui consta în mândria sa, în eul său exacerbat și în gelozia sa violentă față de ceea ce considera el drept propriile sale drepturi - pe care negreșit el le va fi apărat sub motivația de autonomie a bisericii locale. Diotref uitase că Cristos este Capul bisericii - dacă a știut vreodată acest lucru! El uitase că Duhul Sfânt este Vicarul sau Reprezentantul lui Cristos în cadrul bisericii. Nici un om nu are dreptul de a-și asuma conducerea, de a lua decizii, de a primi sau de a refuza să primească. O atare conduită este papism și Dumnezeu o urăște. Negreșit Diotref și-a scuzat purtarea pe temeiul faptului că el lupta pentru interesele bisericii. Dar asta a fost, desigur, o minciună! El producea daune nespuse de mari adevărului refuzând să-l primească pe apostol, sub pretextul că este „credincios” lui Dumnezeu. Și nu numai pe Ioan, ci și pe alți credincioși îi refuza.

Nu numai că a refuzat să-i primească pe acești credincioși adevărați, ci i-a excomunicat pe cei care i-au primit. Omul acesta a fost o ființă avidă după putere, defăimându-i pe slujitorii adevărați ai lui Dumnezeu cu cuvinte rele. Ioan își va aduce aminte de el cu ocazia următoarei vizite la acea adunare! Asemenea papi auto-proclamați nu pot suferi să fie condamnați pe față de cuvântul lui Dumnezeu. Rămânerea lor la putere depinde de întruniri secrete și de domnia terorii și intimidării.

Gaius este îndemnat să se îndepărteze de asemenea purtări rele și să urmeze ceea ce este bine. Faptele bune sunt dovada că cineva are părtaşie cu Dumnezeu. Așa stând lucrurile, apostolul pare să arunce grave îndoieli asupra stării spirituale a lui Diotref.

Poate că Dimitrie a fost purtătorul acestei scrisori. În orice caz, el avut parte de o bună mărturie din partea tuturor și din partea adevărului însuși. F. B. Hole spune:

„Observați că nu el a dat mărturie despre adevăr, ci adevărul a mărturisit despre el. Nu Dimitrie a fost etalonul după care s-a probat adevărul, ci adevărul a fost etalonul după care a fost măsurat acest om. Și, după ce a fost pus la încercare, a fost găsit aprobat.”

V. PLANUL APOSTOLULUI ȘI BENEDICȚIA SA

Ioan își încheie această epistolă cam în același mod în care și-a încheiat a doua epistolă - amânând discuția până când va putea să se revadă față în față cu credincioșii. Îi suntem îndatorați pentru aceste scrisori, care ne permit să aruncăm o privire asupra vieții din primele zile ale creștinismului, dându-le, în același timp, copiilor lui Dumnezeu îndrumări nemuritoare. Curând vom sta de vorbă față în față cu apostolul, în cer, și atunci vom înțelege mai deplin eventualele neclarități din revelația divină.

clickbible.org